

[Bækgaard.]

ikke er for store. Idet jeg forudsætter, at Sondringen mellem Landbrugere og Ikke-Landbrugere er rigtig, hvad jeg ikke skal udtale mig om udover, at jeg har set en anden Beregning, som har et lidt højere Skattebeløb for Landbrugerne, er der for det første til disse Procenttal at sige, hvad der ikke i denne Forbindelse er oplyst noget om, at Antallet af Landbrugere sat i Forhold til den samlede Befolkning, med andre Ord den Procentdel af den danske Befolkning, der betegnes som Landbrugere, har været i stadig Dalen, og som Følge deraf maa ogsaa Procentdelen af Skatten dale. Dernæst er der det at bemærke, at i 1901—02 havde vi endnu ikke indført Indkomst- og Formueskatten til Staten, en Skat, som nu er en væsentlig Faktor blandt Skatterne, og som spiller en ikke ringe Rolle; da var det i høj Grad Hartkornet, som var Grundlaget for Beskatningen, altsaa den direkte Beskatning, den, vi taler om her, og derfor har Landbruget en meget stor Part af Skatterne. Og for det tredje er det aldeles urigtigt at drage den Slutning, at Landbruget nu med den mindre Procentdel ikke er for haardt beskattet; thi det er jo en Kendsgerning, at Ejendomsskatterne hviler med en betydelig større Tyngde og med en betydelig større Procentdel paa Landbrugerne end paa den øvrige Befolkning, og dersom Landbruget har en forholdsvis mindre Part af den samlede Skat, er det kun Udtryk for, at Landbrugernes økonomiske Forhold er daarligere end de andre Erhvervs for Tiden, thi med Hensyn til den øvrige Beskatning, udover Ejendomsbeskatningen, er Landbruget jo de samme Vilkaar underkastet som de øvrige Erhverv.

Dersom man vil nære den Grundopfattelse, at det er Evneprincippet, der skal være det fremherskende i vor Skattelovgivning, kan man absolut ikke forsvare at opretholde en saa høj Ejendomsbeskatning for Landbruget, thi Landbrugets Bæreevne er sandelig ikke stor for Tiden, langtfra. Jeg vil gerne have Lov til at citere et Par Udtalelser af en af vore Nationaløkonomer, Redaktøren af Nationaløkonomisk Tidsskrift — jeg maa nok med Formandens Tilladelse citere et Par Bemærkninger. Han siger:

„I de sidste Menneskealdre har Diskussionen drejet sig om Evneprincippet og Nytteprincippet.“
som Grundlag for Beskatningen.

„Nytteprincippet er blevet upraktisk, efterhaanden som det offentliges

Virksomhed udstrækkes til saa mange Omraader af Borgernes Liv.“

Det er jo absolut rigtigt, at den er udstrakt til mange forskellige Omraader. Han siger endvidere:

„Demokratiet i de forskellige Lande har med Rette knæsat Evneprincippet som Grundlag.“

Det er netop i Kontakt med det, som vi ønsker, at man i stærkere Grad skulde tage Hensyn til den økonomiske Bæreevne hos de enkelte Skatteydere. Og specielt med Hensyn til Skatter paa fast Ejendom siger vedkommende Forfatter, at dette jo er en Dobbeltbeskatning

„idet Formuen, som sidder deri, beskattes igen ... den er gammel her i Danmark — den har sin naturlige Aarsag deri, at Jord og Bygninger i lange Tider var Udtryk for Velstand, men dette gælder ikke mere.“

Deri har han ogsaa saa fuldkommen Ret, at det at være Besidder af Jord og Ejendom er ikke i Nutiden, som det har været i Fortiden, et Udtryk for Velstand og Formue. Med vor Tids store Behov for Skatter til at bestride de mange Opgaver, som vi har paataget os, maa man i højere Grad end i Fortiden tage Hensyn til den økonomiske Bæreevne, og i den Henseende er Ejendomsbesiddelse ikke noget godt Grundlag.

Ja, det er, udtrykt med faa Ord, det, som vi fra vor Side mener bør være Grundlaget, nemlig at det gamle bevares. Vi har her sat Grænsen ved 1914. Det er en Grænse, som vi sætter paa mange Omraader, altsaa Førkrigstiden. Den ekstraordinære Forhøjelse, som vi har faaet siden den Tid, bør tages bort. De mange fælles Opgaver, som vi har, og som kræver saa stor Skat, maa medføre, at vi til det yderste maa søge at lægge Skatterne dér, hvor det bedst kan taales, og dér, hvor det virker mindst generende, og ud fra disse Betragtninger er det vor Opfattelse, at man maa lette Landbrugets Skattebyrder, der føles ualmindelig haardt.

Som jeg sagde før, blev der fra begge de ordførende Ministres Side sagt en Del om, at der slet ikke var gjort Rede for, hvor Midlerne skulde komme fra til Dækning af det Beløb, vi tager bort. Hvis de højtærede Ministre havde læst Bemærkningerne og Forelæggelsestalen, vilde de have set, at det ikke er rigtigt. Det er jo en ikke ubetydelig Nedsættelse, der foreslaas, og vi er derfor ogsaa klar over, at den kun kan foretages, hvis Staten overtager nogle af Kommunernes Byrder,